

ellinor

Ellinor på klubben

Emelie Johnson Vegh

*Till Micke och Jan för allt roligt!
Och till Nilla, Flox, My, Gaia och
Scout. Alla så olika, alla så älskade.*

© Emelie Johnson Vegh &
Klickerförlaget Göteborg AB, 2018
www.klickerforlaget.se

Författare Emelie Johnson Vegh
Omslagsillustration Johanna Sydberger
ISBN 978-91-984530-7-2

1.

Terminen på ridskolan ska börja. Det är som typ julafton och en skräckfilm på en och samma gång. Hela gänget står vid anslagstavlan och väntar, väntar, väntar på vår ridlärare Viktoria och listan. Listan som visar gruppindelningen för terminen och vilken häst man ska rida. Listan som visar när träningstävlingarna och extrakurserna är och vilka som kan få vara med på dem. Det kan bli alldeles, alldeles underbart och det kan bli katastrof. Och visar listan katastrof, då är det katastrof hela terminen, för listan är inget man tjafsar med. I stallet är det ordning och reda, vi får inte byta hur som helst. Vi kan vad vi kan och placeras därefter. Jag är andreskötare på Bollen, jag kommer inte få henne på lektionerna, men jag hoppas så sjukt mycket att jag ska få Troya. Om jag får Troya kommer jag högst troligen kunna låta blicken följa listan neråt och se att jag är med på extrakurserna i hoppning och styrka för ryttare, och det betyder att Viktoria tycker att jag lärt mig mer, blivit bättre. Det betyder också att jag har fått följa med min bästa vän Jenny till nästa grupp trots min totalt hästlösa sommar, utan möjlighet att bli skickligare i sadeln. Mamma har försökt säga, en triljon gånger, att Viktoria omöjligt kan använda vad som hänt under sommaren för att sätta ihop grupperna.

Hon har ju inte sett någon rida sedan innan sommaren, men jag är inte säker alls. Någon som har haft en häst hela sommaren, som Moa haft, eller någon som varit på specialridläger i två veckor som Jenny, Kattis och Ellen, visst kan man utgå från att de lärt sig massor. Att de blivit skickligare. Skickligare än vad jag är. Jag fick ju inte åka på något ridläger eller ha någon sommarhäst. Jag har inte ridit på hela sommaren, knappt sett en häst ens.

”Troya, Troya, Troya, Troya”, hör jag Ellen mumla bakom mig. På riktigt? När vi satt i klubbbrummet förra veckan och pratade om vad vi önskade oss för terminen, vilka hästar och så, då sa alla att de hoppades att jag skulle få Troya. Och nu står Ellen här och mumlar Troya, önskar det så mycket att hon inte fattar att jag hör henne. I övrigt är det faktiskt tyst, fast vi brukar vara kackligare än en flock höns enligt Viktoria.

”Nu kommer hon!” säger Jenny högt, så högt att vi nästan hoppar till hela gänget.

”Jaså, här står ni”, säger Viktoria lite släpigt. ”Väntar ni på hovslagaren eller?”

”Amen.” Jenny nästan studsar av upphetsning. ”Hit med listan någon gång nu då!”

Det låter som om det där är ett enda ord, så bråttom har hon. Hitmedlistannångångnuda!

”Jag är på väg”, säger Viktoria. ”Kom nu ihåg att jag har tänkt efter noga och att det blir bra!”

Det känns som om hon pratar till mig, bara till mig. Det är svårt det här, att vilja kasta sig över listan och sedan samtidigt spela att man inte bryr sig om man inte får som man vill. Jag vill åtminstone

inte att de andra ska fatta hur ledsen jag blir om det inte blir som jag har sagt att jag vill. Just nu önskar jag att jag hade ljugit om att jag önskar mig Troya. Om jag hade sagt att det kvittar vilken häst jag får hade ingen behövt fatta att jag blir ledsen och besviken. Fast ingen hade trott på att jag inte önskar mig någon, och jag hade aldrig kunnat hålla tyst inför Jenny och de andra ändå. Viktoria trycker fast listan med häftstift på anslagstavlan, men hinner bara få dit två innan många ivriga fingrar sträcks mot den.

”Troya!” hojtar Ellen så högt och glatt att Viktoria som är på väg därifrån vänder sig om och hyschar åt oss. Det gör ont inne i mig och mina ögon far över texten på listan. Det är trångt i halsen.

Ellinor Granfelt – Camina tors 17.30–18.30, sön 10–11

Jag fick Camina. Jag fick följa med resten av gruppen upp en nivå, jag får rida i torsdagsgruppen, jag kan andas lite. Men jag fick Camina, inte Troya. Jag är med i gruppen med styrketräning för ryttare, men inte i hoppgruppen. Det är inte Elvira, Jenny, Moa och Kattis heller, men det känns faktiskt inte bättre för det. Det är inte total katastrof, men det är verkligen inte bra heller. Camina är inte en dålig häst, det är hon inte, men hon är inte som Troya. Jag tycker att det verkar som om bara de som liksom är på väg någonstans med sin ridning får Troya. Att få Troya betyder att Viktoria tror på en. Jag vill verkligen att Viktoria ska tro på mig.

Jenny är nöjd, hon ska rida Tukan. De andra är också nöjda och vi går genom stallet till klubbbrummet. Rutinen lugnar ner mig lite.

”Hur många vill ha te?” frågar Kattis och går mot automaten.

Alla räcker som vanligt upp handen och sätter sig på sina vanliga platser, allt är som vanligt. Det kanske inte är så farligt att jag inte fick Troya. Camina är också en bra häst och ingen annan kom ju med i hoppgruppen heller. Jag var kanske dum som ens önskade mig det, med tanke på min hästlösa sommar. Torsdagsgruppen är faktiskt viktigast.

”Du fick säkert Camina för att vässa din dressyr”, säger Jenny. ”Med Troya vet Viktoria att det bara hade blivit hoppning, kommer du inte ihåg att hon sa att du kanske hade tyckt det var kul med fälttävlan? Då måste man vara vass på dressyr också.”

”Mm, precis”, säger Ellen. ”Jag är ju glad förstås ... Men jag är lite rädd också”, kommer det sedan. ”Med Troya måste man våga, Troya vågar och vill.”

Det där är en sådan där sak som jag inte har tänkt på. Att en del kanske inte vill, eller kanske inte vågar. Jag är aldrig rädd på hästarna, inte på det viset. Kanske är det för att jag vill så himla mycket men vet att jag inte har möjlighet? Jag kommer aldrig att få en egen häst, men det vore förmodligen inte omöjligt för varken Ellen, Kattis eller Jenny. Det blir tyst en liten stund. Sedan säger Eva-Lena, som faktiskt behöver lära sig att hålla käften ibland:

”Men varför önskade du dig Troya då? Du visste ju att Eli ville ha henne. Om du nu är rädd passar ju Beauty eller Dina mycket bättre.”

Det är inte det att jag inte gärna vill höra svaret på det där, men det blir ju så sjukt tryckt stämning.

”Tror ni det blir någon dressyrgrupp i år då?” kastar jag ur mig innan Ellen hinner sluta vrida på sig och svara. ”Viktoria brukar ju inte säga till om det förrän vid höstlovet.”

Så slipper vi prata om sådant som skulle kunna göra situationen himla jobbig.

Jennys mamma Ingrid hämtar Jenny och mig. Hon kommer direkt från brukshundklubben och hennes schäferhundar Revan och Ammi flåsar glatt och viftar dunk dunk från bakluckan när Jenny och jag hoppar in i bilen. Jenny sticker fingrarna genom burgallret och klappar Revan på nosen.

”Nå, listan?” säger Ingrid. ”Himmel eller helvete? Fira med pizza eller smälla med dörrar?”

”Du är så himla töntig, mamma”, säger Jenny. ”Fast jag tycker fira med pizza. Får Eli stanna? Jag tror att Viktoria tänker göra fälttävlansryttare av henne, hon fick Camina!”

”Jaha, där ser man. Världens farligaste sport, eller hur är det?” säger Ingrid.

”Det behöver vi ju inte prata om så mamma och pappa hör”, säger jag. ”Och det tänker hon inte alls, det är bara Jenny som vet att jag ville ha Troya.”

”Vem fick du, Jenny?” undrar Ingrid.

”Tukan!” säger Jenny glatt. ”Nu jäklar! Han är helhärlig. Men jag kom inte med i hoppgruppen, inte Eli heller.”

”Grattis!” säger Ingrid. ”Nåväl, det blir säkert andra extrakurser. Och annars får du ju lite tid till nåt annat.”

”Vad ska jag med den tiden till?” säger Jenny sorglöst.

Hon fick Tukan, det är inte hela världen med hoppgruppen, det märks. Svidet efter att det inte blev Troya och hoppgrupp sitter nog kvar lite längre i min mage. Jag önskar att jag kunde vara mera som Jenny, bli så där arg och besviken så att alla vet om det när det behövs,

men lika snabbt komma över det och vara glad igen. Jag känner mig mera som om jag är satt på repeat.

Medan Jennys pappa Ingemar beställer pizza från det goda pizastället nedanför backen stökar Ingrid i köket, Jenny duschar och jag hänger vid köksön och bläddrar i en tidning om hundträning. Ingrid kommer och lägger underlägg på köksön där vi ska äta och ser vad jag läser.

”Ja du Eli, vad säger du om lite hundträning? Jenny är som vanligt helt ointresserad, tyvärr”, säger Ingrid.

”Nä, Jenny har väl aldrig tränat med hundarna va?” säger jag.

”Verkligen inte”, säger Ingrid. ”Hon kan möjligen ge dem mat och släppa ut dem i trädgården. Det är hästar för hela slanten där, även om hon älskar att mysa med Revan. Men vad säger du, har du lust att gå kurs med Kakan? Hon skulle behöva lite mera uppmärksamhet och både du och familjen gillar ju henne. Det finns många roliga kurser i hundungdomsföreningen på klubben.”

Kakan är en svart labrador som Ingrid är dagmatte åt. Hennes ägare Maja-Lisa är gammal och synskadad, Kakan hjälper henne lite grann med saker. Ingrid har rätt i att jag verkligen gillar Kakan. Min hundrädsla verkar ha smält bort, i alla fall är jag inte ett dugg rädd för varken Kakan, Ammi eller Revan längre, hur mycket de än stökar och fänar sig. Efter att jag passade Kakan ett tag i somras är det heller inga som helst problem med att ta hem henne, hela familjen blev Kakan-fans.

”Jo”, säger jag lite dröjande. ”Fast jag är ju i stallet mycket, hästar för hela slanten, du vet. Det beror på när kursen är. Och vad kostar det? Och var ligger klubben, kan Kakan och jag gå dit?”

”Vi får kolla på hemsidan vilka kurser de har och när, se om det är nåt du är intresserad av och om det funkar med ridningen. Det kommer inte kosta dig nånting, jag är ju instruktör på klubben. Vi får nåt som kallas instruktörspeng och jag har massor inestående, vi kan använda den även om du ska gå hos hundungdomarna”, svarar Ingrid. ”Jag vill bara att Kakan ska ha det bra och roligt. Det blir lite enformigt för henne ibland tror jag, även om hon får vara lite servicehund till Maja-Lisa. Och ni kan ju så klart åka med oss, jag ska ju ändå alltid dit!”

”Okej, ja, då vill jag gärna”, säger jag. ”Det är spännande med träning. Liknar hundträning hästräning?”

”Min kunskap om hästräning är ju väldigt begränsad”, säger Ingrid. ”Jag ser ju mest när ni rider, jag vet inte så mycket om hantering och sånt. Men jag vet att tänket bakom inläring och beteende är samma oavsett om man pratar häst, hund, barn eller kackerlackor, så det är nog likt!”

”Kackerlackor”, flinar jag. ”Säg inte det så Jenny hör det, då får du nog plocka fram läsk till pizzan också, hon tycker nog inte att hon är som en kackerlacka!”

Och lika vips som det blev bestämt att jag skulle passa Kakan i somras är det tydligen bestämt att jag ska gå kurs med henne om det går för ridningen. Detta liv alltså. Ingen Troya men en Kakbit. Jag har ju lite lärt mig att inte tycka att det är så himla dåligt.

Hej!

Det här är den andra boken om Ellinor. Den första boken heter Ellinors sommar och handlar om hur Kakan och Ellinor lär känna varandra och hur en helt hästlös sommar kan kännas när alla andra ska iväg på ridläger och sånt ...

Det finns en hel del likheter mellan mig och Ellinor. Jag höll länge på med häst, men fick kontakt med hundar och hundträning genom en kompis mamma när jag var ungefär 13 år. Jag hade en sådan himla tur att jag fick låna labradoren Kicki och med henne började jag på Hundungdom. 1990 köpte jag min första egna hund, blandrasen Nilla. Åh vad glad jag var! Och åh så mycket roligt vi hade tillsammans! Vi tävlade i många olika sporter, åkte på läger, var alltid tillsammans. Sedan dess har jag alltid haft hund. Tre borderterriers – Flox, My och Gaia – och nu kelpien Scout (som faktiskt heter Nimbus Tvåtusen i stamtavlan, efter Harry Potters kvast. För att hon är liten, brun och grymt snabb.) Vi håller på med rally-lydnad och freestyle och har precis börjat testa nosework. Och så älskar vi att springa tillsammans och ligga i en hög i soffan.

Jag har också skrivit boken Agility Right From the Start (på engelska) tillsammans med min kollega Eva Bertilsson, som jag driver samarbetet Carpe Momentum med. Vi håller på med djur, människor och hur man tränar och gör olika saker mest hela tiden!

Jag kommer gärna och pratar om böcker, skrivande, djurträning och allt möjligt annat på till exempel din skola eller ditt bibliotek. Har du frågor till mig kan du nå mig på info@ellinorsvarld.se.

Emelie Johnson Vegh

Det händer så mycket. Höstterminen ska börja i stallet. Hur ska det bli? Får jag följa med de andra upp till nästa grupp och får jag rida Troya som jag önskat? Eller får jag stanna i den gamla gruppen eftersom jag inte rudit på hela sommaren?

Och jag ska gå hundkurs! Jag passade en hund som heter Kakan i somras. Min bästa kompis Jennys mamma Ingrid håller på med hundar och det var hon som frågade om jag kunde hjälpa till. Nu undrar hon om jag vill gå kurs med Kakan på hundklubben. Att det skulle bli en sån jättegrej med Jenny tänkte jag inte på förrän det var för sent. Och att min andra kompis Boel och jag hänger mera igen är verkligen superfint. Fast Jenny är förstås inte glad för det heller.

Men det händer fler fina saker. Vi ska få komma ut på födelsedagsridningar för första gången den här terminen och jag längtar så efter att få rida ut på min sköthäst Bollen tillsammans med mitt skötargäng. Som sagt, det händer så mycket.

Det här är den andra boken i serien om Ellinor. Den första heter Ellinors sommar. Läs mer om Ellinor på www.ellinorsvarld.se.

KLICKERFÖRLAGET GÖTEBORG AB, 2018
WWW.KLICKERFORLAGET.SE

